

Будда. Його життя і вчення.

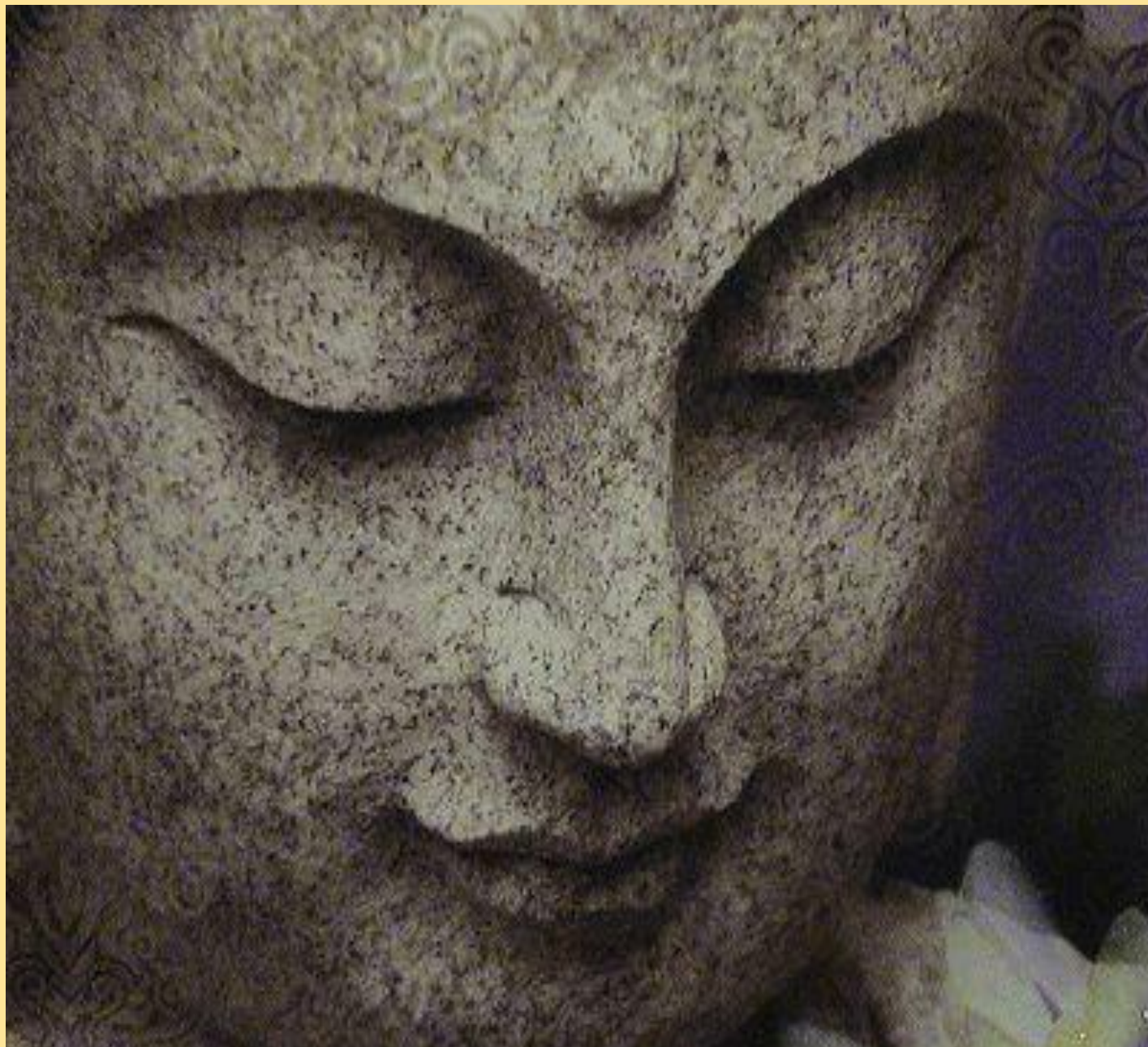

Презентація Загоруй Єлизавети
ФІЛ 1502

Хто такий Будда? Або Сіддхартха Гаутама

В буддизмі Будда - найбільш високий «стан духовного вдосконалення» або ім'я Будди Шак'ямуні.[1]

Буддизм бере початок від Будди. Слово «Будда» - це титул, який позначає «той, хто пробудився» в значенні «пробудився до реальності». Насправді, Будда був живою людиною. Народився близько двох з половиною тисяч років тому під ім'ям Сіддхартха Гаутама. Він не проголошував себе богом або пророком. Він був людиною, яка пізнала життя та стала Просвітленою...[2]

Біографія Сіддхартха Гаутама

Сіддхартха народився в маленькій країні на кордоні Індії та Непалу в королівській родині.

Сіддхартха був вихований молодшою сестрою своєї матері, Махою Праджапаті. Бажаючи, щоб Сіддхартха став великим царем, його батько всіляко захищав сина від релігійних навчань та знань про людські страждання. Для хлопчика було спеціально побудовано три палаці. У своєму розвитку він обганяв всіх своїх однолітків в науках і спорті. Ще виявляв схильність до роздумів.

Як тільки синові виповнилося 16 років, його батько організував весілля з принцесою Яшодхарою, племінницею, якій також виповнилося 16 років. Через кілька років вона народила йому сина Рахулу. Сіддхартха провів 29 років свого життя як принц Капілавасту. Хоча батько і давав синові все, що тільки йому могло знадобитися у житті, Сіддхартха відчував, що матеріальні блага - не кінцева мета його життя[2]

Чотири видовища

Одного разу, на тридцятому році свого життя, Сіддхартха в супроводі колісничого Чанни вибрався за межі палацу. Там він побачив «чотири видовища», що змінили все його подальше життя. Він побачив старого жебрака, хвору людину, труп який розкладається та відлюдника. Гаутама тоді усвідомив сувору реальність життя. Він зрозумів, що хвороби, муки, старіння і смерть неминучі, і що ні багатства, ні знатність не зможуть захистити від них... І що шлях самопізнання - єдиний шлях для досягнення причин страждань.

Саме після цього він залишив свою родину та все своє життя позаду. Сіддхартха пішов на пошуки іншого життя: без болі та страждань [2/3].

Нове життя Будди

Кілька років він жив, як зазвичай жили аскети, блукаючи по лісах, ходивши від одного села до іншого. Це були роки суворої аскези. Він піддавав себе найважчим випробуванням, щоб досягти просвітлення і знайти Вищу Істину. Він не захищався від палючого сонця, від дощу, від комах. Відмовлявся навіть від мінімуму їжі.

Як стверджують джерела, Вчителя бачили за межами Індії. Він був у Тибеті та на Алтаї [3]

Свою першу відому проповідь про першооснови свого вчення Будда виголосив у парку неподалік від Бенареса. Незабаром навколо нього склалася громада, яка швидко розросталася. У громаду приймали усіх - незалежно від каст, статі та майнового стану. Вхід і вихід були вільні.

Будда прагнув, щоб життя в громаді було радісне. Навчання починалося з очищення серця та свідомості від забобонів і поганих властивостей. Від учнів була потрібна моральна чистота і відмова від особистої власності. «Почуття власності вимірюється не речами, а думками. Можна мати речі і не бути власником». Будда радив мати менше речей, щоб не приділяти їм багато часу.

У громаду приходили з сім'ями. Неодмінною умовою було мати одну дружину і бути вірним тільки їй. Будда намагався уникати заборон. Не було заборони вживати м'ясо. Була єдина заборона на вживання спиртного.

Будда радив утримуватися від усього негативного і сприяти всьому прекрасному. «Я вчу прояву всіх тих станів душі, які праведні і не несуть зла». Метою його було зростання і розвиток душі учнів. Будда прагнув об'єднувати учнів, створювати найкращі умови для досягнення ними вищого знання. Коли учень опановував своїми почуттями, відмовляючись від усього особистого, Учитель давав йому завдання і допускав до глибин знання. Будда прагнув виховати працівників загального блага, творців нової свідомості і провісників громади, готових нести Нове Вчення. Він посилав їх в життя вчителями та засновниками нових громад.

Протягом 45 років Будда вчив і будував громади в долині Гангу, неподалік від Бенареса.

У 80 років Будда досяг Нірвани. Насправді Будда прожив 100 років. Він закінчив учительство своє в Кушинагаре. Останки Будди були спалені [3].

Вчення Будди

Головним у буддизмі є вчення про чотири благородні істини: істину страждання (життя є страждання), істину причини (жага до життя), істину звільнення (можна звільнитися від страждання), істину шляху (існує восьмеричний шлях позбавлення від страждань). Цей шлях включає такі принципи: правильні погляди, правильна рішучість, правильна мова, правильна поведінка, правильний спосіб життя, правильне зусилля, правильна увага, правильна зосередженість.

Дотримуючись восьмеричного благородного шляху спасіння та вимог буддійської моралі, людина досягає спочатку просвітлення (самадхі), а потім поринає у нирвану (заспокоєння, згасання) - ідеальний стан людського буття, який означає звільнення від страждань, бажань, незворушного спокою, вічного блаженства у житті і абсолютного спокою, своєрідного "безвітря душі". Це внутрішнє згасання чуттєвості і тілесності має звільнити людину від її страждаючого "Я" і від жаги до життя, яке тягне всіх живих істот до нескінченних перероджень. Тим самим відміняється влада карми, просвітлений мудрець до кінця розчиняється в абсолютному спокої.

Людина, що побажала досягти звільнення від страждання на шляху, запропонованому буддизмом, повинна слідувати моральним приписам буддизму, не відчувати ні до кого злості й ненависті, бути дружелюбним, співчувати всім живим істотам (принцип ахімси), звільнитися від метушні, від нескінченних усе нових і нових бажань. У буддизмі існують свої моральні табу, дуже подібні до біблійних. Це лаконічно виразилося у так званих п'яти правилах (Панча-шила): не шкодити живим істотам; не красти; не перелюбствувати; не брехати; не вживати алкоголю та наркотиків. Будда вчив, що ніколи в цьому світі ненависть не припиняється ненавистю, але відсутністю ненависті припиняється вона.

Згідно вчення Будди основу всіх речей і явищ як матеріальних, так і духовних, становлять певні елементи - дхарми. За своєю природою дхарми пасивні і збуджуються відповідним видом енергії, джерелом якої є усвідомлені вольові дії, думки і слова людини. Людина бажає володіти і насолоджуватися різними речами. Однак ці бажання, згідно з буддизмом, стимульовані невіглаством і призводять до вольової дії, яка утворює карму. Порятунок людини - це справа самої людини. Вона єдина відповідає за свою карму, ніхто не може її змінити, навіть боги. Згідно з вченням буддизму, людина посідає особливе місце в ієрархії всіх істот, тому що вона одна має можливість врятуватися від ланцюгів одвічної сансари (колеса життя) і досягнути нирвани. Чинність закону карми припиняється, після досягнення нирвани людина вже не відроджується і залишає сансару [4].

-

Дякую за увагу!

